

Demeter Arnold

TÚZIJÁTÉK

A halál tűzijáték annak ki nézi¹

Tehetetlenül állsz.

Voltaképp az öregkor monológja a magány,
s amint a lélektani pont a helyére kerül,
rájössz, annyira múltó az élet, hogy
senkinek se szól.

Lehet, hogy a sok satöbbiben van a lélek,²
és amit mind-mind a túlvilágról meséltek,
valós, mint a lemondás egy omladozó házról,
a megszürcült, egykoron fekete kutyáról vagy
a tyúkkertben kapirgáló ürességről.

Elfogynak támpontjai, s ráncai kisimulnak,
mint gyűrött anyag, ha szorongása véget ér.
Utolsó nap pedig már nem kérdez, és nem beszél.

Csupán a tükörben figyeli a kialvó fényeket.

EGYÉBKÉNT MEG LEVÁGATTUK A LOVAT IS

(Bárbeszédék faluban 2.)

Furcsán hörgött, mintha téged szólítana utoljára.

Kiscsikóként kockacukorral édesgettük magunkhoz,
barátunkká fogadtuk – falun már csak így megy ez.

---

1 Károlyi Amy
2 Lövétei Lázár László

A karám előtt álltunk – *tutti, avanti!* – szölt a mészáros,
s majd elkacagta magát, jó volt, hogy ezt nem hallottad,
késve értél oda.

Emlékszem, a nagy sárga teherautóktól félt.
Megszökte magát, az is előfordult, hogy lerohant az útról.
Te akkor is úgy nyugtattad, mint most, nyakát simogatva,
végzete előtt. Mintha csak abrakra várna.

Majd lesújtott a balta, koponyád úgy repedt ketté,
mint a régi porcelánok, majd így szólt a hóhér:
– *Első az, akinek hiányozna majd utána az állat.*

CSONKA ILONA HAZATÉR

*„Az én nyugodalmam, otthonom.”
Siklódi Mária*

Takaród megtöröd. Így látják végre felejtőid,
itt pihentél a titkokat sejtő éjszakákban.
Magad varrta ruhádat megrázod, mintha táncba
lépnél be, és egész odáig, amíg senki se lát,
időd van helyrehozni az elfelejtett gyűrődéseket.
Körbenézel, felismered a falu határát, és ahogy
nyakadhoz érsz, megérted, miért itt kaptál nyughelyet.

De ez számodra érthető – odaát sem engedtek tovább,
pár évi gondolkodás után, visszahúzott otthonod,
mely üldöződ volt s első szerelmeid színhelye, a gyermeké,
kit nevetve tettél ágyba, s majd sírva temettél el, mint
apját, kinek karjában magad is lánykaként hulltál először
oltalomra.

Még mindig a tied a ház, mely fölött a füst halványan
száll a kökény éjszakában, s két zárt ablaka, mint a lehuny

szemmel gondolkodó apád tekintete, aki csak dologgal tudott szeretni, akár csak babonái között fel-feljajduló anyád.

Hazavártak ide, hogy végre elköszönhessenek.

HAGYATÉK

Dudek Szymon – a gyász

*Altasd el fiad, kinek holdja földre termett s napja
testvére volt.*

*Altasd el fiad, kivel bölcsőt faragtattál s majd
koporsót.*

*Altasd el fiad, azt, ki egy öltő alatt embert ölt
és megsiratta.*

*Altasd el fiad, aki gyermekként félt téged és hozzád
tér meg vigaszra.*

Körülvették őt.

Mint megboldogult kísértetek, a házban nem értek semmihez.
Búcsúra indult egy falu, kézen fogva vitték a legapróbbakat,
hogy lássák, álomra tér egyszer, ki vajúdás közt jött a világra.

*Altasd el fiad, kinek holdja földre termett s napja
testvére volt.*

*Altasd el fiad, kivel bölcsőt faragtattál s majd
koporsót.*

*Altasd el fiad, azt, ki egy öltő alatt embert ölt
és megsiratta.*

*Altasd el fiad, aki gyermekként félt téged és hozzád
tér meg vigaszra.*

Eljöttek érte legkedvesebb halottjai.

Ahogy arcát simítják, a mezők barnasága télre vált.

Bajusza alatt a csend,

akár a fák tövében nyugvó halott madarak.

*Altasd el fiad, kinek holdja földre termett s napja
testvére volt.*

*Altasd el fiad, kivel bölcsőt faragtattál s majd
koporsót.*

*Altasd el fiad, azt, ki egy öltő alatt embert ölt
és megsiratta.*

*Altasd el fiad, aki gyermekként félt téged és hozzád
tér meg vigaszra.*

*Hazatérés II., 2003
(35 x 50 cm, repesztés, aquatinta)*